

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 18. VELJAČE 1951.

BROJ 8

UČITELJEVO IME - NAŠ SPAS

Jednom je zgodom došao svetomu župniku Ivanu Viancu u Ars neki bogati protestant, da ga posjeti. Htio je vidjeti ovoga svetoga čovjeka. Ali mu nije rekao, koje je vjere. Kad su se lijepo porazgovorili, počeli se oprastati. Na tom rastanku pruži sveti župnik svomu posjetniku jednu medaljicu s papinskom slikom. A protestant mu reče: »Vi ne znate, da sam ja protestant. Ali ipak se nadam, da ćemo se jednoga dana naći zajedno u nebu.« A Svetac mu odgovori: »Da budemo zajedno u nebu, treba da prije toga budemo zajedno na zemlji, jer stable ostaje ondje, gdje padne.« Ali mu protestant odgovori: »Imam i ja vjeru, a Isus je rekao: tko vjeruje, imat će život vječn. Na to će Svetac: »Sasvim je ispravno, da je to rekao Isus, ali je On jati rekao i ovo: da će biti jedno stado i jedan pastir. I još je rekao: »Ako tko ne sluša Crkvu, neka ti bude kao pogani i grešnici.« Ne može se naime na dva načina služiti Bogu. Jedna je samo način dobar, jer je jedina istina, a ne dvije. Služiti Bogu treba onako, kako je Krist naredio i kako Crkva učila.

I pravo je rekao sveti župnik, jer Sv. Pismo o Kristu govori: »I nema ni u jednom drugomu spasenja, jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti.« (Dj. 4, 12). I apostol sv. Petar potvrđuje, da su te riječi istinite, kad veli: »Gospodine, kome ćemo ći. Ti imaš riječi života vječnoga. I mi smo vjerovali i znademo, da si Ti svetac Božji t. j. Sin Božje (Iv. 6, 69).

Zato i svećenik-misnik govori u sv. Misi: »Po Njemu i s Njime i u Njemu neka je čast Gospodinu.« A mi za njim kažemo: »Po Njemu je sve postalo, zato smo pozvani, da s Njime kršćanski radimo i u Njemu kršćanski živimo i umremo.«

Povijest zabilježena u Sv. Pismu nam pokazuje razloge, zbog kojih kršćanin otpada od Krista i napušta Ga. Tamo se kaže, da je tomu uzrok manjak čudoredne ozbiljnosti i život po strastima srca: »Po njihovim rodovima poznat ćete ih. Zar se bere s trnja grožđe ili s bodljike smokva?« To se ističe zato, jer su rijetki uzroci otpada od vjere zbog dogmatičkih poteškoća. Jer kad ne bi bilo strastvene borbe između dužnosti i strastvenih sklonosti, svi bi lako Krista slavili kao Mesiju i Spasitelja svijeta.

Drugi je razlog neozbiljno shvaćanje životne zadaće čovjekove, koji je sve svoje teženje upravo smao na zemlju tako, da zaboravlja i zanemaruje spasenje duše. Prepalo se na to mišl. I ne radi se na tom po jasnim, čvrstim i nepromjenljivim načelima. Naprotiv se život provodi po vlastitim i neozbiljnim željama. Ne

misli se mnogo, da će svaki čovjek polagati o svom životu najozbiljniji račun pred Bogom. Zato se s pravom može reći za premmoga kršćana i vjernika: Djeca, neozbiljna djeca su bili i takovi su ostali. Nemirno i neozbiljno su nategli vratove, da jače vđu, kao da o njihovoj vici ovisi opravdanje njihove nebrige za vlastito spasenje.

Djeca čine danas tobožnja junačka djela, a sutra se kao djeca vješaju u majčinski skut i pregaču. Kršćanin ne smije da bude kao dijete, koje hoće, da mu se posve predamo na zemlji, da mu pričamo izmišljene pripovijesti i pjevamo vesele pjesmice. Ne smije biti kao dijete, koje traži, da ga se, nakon u besposlici provedenog dana, ziblje, dok se ne uspava.

Moralni bismo zapitati svakoga razumnog i razboritog kršćanina: Zar ćeš cijeli svoj život provesti u dječjoj sobici i zar nika-da ne ćeš izrasti u ozbiljna muža? Sv. Pavao veli: »Kad sam bio dijete, govorio sam kao dijete, mislio sam kao dijete, sudio sam kao dijete. Ali kad sam postao muž, odbacio sam što je dječje.« (I. Kor 13, 11).

I doista je nedostojno za jednoga razumnoga čovjeka-kršćanina, da sa i Crkva nas učil

zavorenim očima i sačepljenim ušima prolazi životom i svijetom ussret vječnosti. Zato treba da otvorimo oči i uši, da čujemo i vidimo, što je Krist i što od nas traži. Pokažimo, da podlažemo Kristu i svojim kršćanskim dužnostima svoju mučevnu odvažnost, svoju odlučnu volju i svoje sklonosti.

Neka nam bude najozbiljnija opomena, kad se sjetimo, da je židovski narod poslao razorenja gradskih zidina u Jerusalemu obilazio razvaline. Grlio isprebacano kamenje, plakao i vopio za Mesijom Ali kamenje je ostalo hladno i nije odgovaralo ništa. Spasitelj je prošao i otišao i nije se više vratio.

I danas kršćanin govori Duh Sveti i u Sv. Pismu i u srcu njegovu: »I nema ni u jednom drugomu spasenja, jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti.« — A mi mu odgovorimo lakrcno i odučno sa sv. Petrom: »Gospodine, kome ćemo ći? Ti imaš riječi vječnoga života. I mi smo vjerovali i znademo, da si Ti Svetac Božji t. j. Sin Božje. I zato ostajemo uz Tebe sada i dovjeka. Služit ćemo Ti, kako Ti nareduješ.« (Iv. 1, 9).

BERNARDICI SVETOJ

(Prigodom 18. LJ)

Na momo nebu nova si zvijezda
Utiče samu —
Moli se Bogu, Bernardo mila,
Moli i za me!

Nevine Tvoje ručice male
I za me aklopi,
Očima vjere tvrđocu križu
Za čas otopi.

Nevinost dušom šapni mi vzdah
Što krišće vrijedi —
Dok ja sam alaba, svojim me sjajem,
Zvijezdo, povedi!

Ja put tek zrljem, koji mi kaže
Nebeska Mati
Da budem vrijedna — svojim
mi slajem

Vodi me, zvijezdo, nebeskom Lurdu
Tamo je meta...
Susatli ne smjelm, mol! se... mol!
Bernardo sveta!

KROZ NEKOLIKO DECIENIA gpała se u Sjedinjenim Američkim Državama sve veći broj odraslih osoba, koje obraćaju na katoličku vjeru. U ovoj grupi većini obraćenci su prije pripadali protestantskim raznim sektama. God. 1930. broj obraćenika je iznosio 38.223, dok je ukupan broj katolika bio 20 milijuna 203.702. U 1935. broj obraćenika se povećao na 63.845, dok je ukupan broj katolika iznosio 20.523.053. U 1940. ubralo se je na katolicizam 73.677 odraslih osoba, a ukupan broj katolika je iznosio 21.403.130. U 1945. broj obraćenika je bio 87.430, a ukupan broj katolika 21.402.124. Na kraju u god. 1949. broj obraćenih na katolicizam je iznosio 119.171, a ukupan broj katolika 27 milijuna 706.141. Zanimljivo je, da broj obraćenika raste u većem omjeru, nego što se povećava prirodni porast katolika. Posebno treba istaknuti, da se i među američkim crncima jača pokret za obraćanje na katoličku vjeru. Samo u novo-orojnom crnačkom predgrađu Harlem 1.627 odraslih crnaca obratilo se na katolicizam tekom 1949.

»Jumolite se sa se no-
volje srca mojeg, iz
tjelesnih svojih ljubavi
me, Gospodine. Vidi pa-
sijenje i muku koju i
oprosti mi sve grijeha
moje. (Ps 24, 17, 19)
Na štampanicu donijelo
sv. Misa

ČISTOĆA

Čistoća je po sv. Tomi Akvinskom krepost, koja sjelina naša nagmca čuva u granicama, da se ne izrode u surovo zadovoljavanje niim strastima. On veli: Ako se popušta željama za tjelesnim užicima, one mažno osjećaju, kao dijete, komu se sve pušta na volju. Zato se moraju tjelesne želje držati u najstrožem zapu, a to zaustavljanje tjelesnih želja zove se krepost čistoće.

No toj se kreposti ne protive samo vanjska nečista djela, nego i svaka misao, želja, i dopadanje, jer sve to izlazi iz one neobuzdane i nedovoljne pohote. Ova krepost ima svu svoju ljepotu iz unutarnjih čina, iz srca, zato je kalja svaka unutarnja misao i zla želja, a da i ne govorimo o vanjskim činima.

Postoje tri vrste ove kreposti: djevičanska čistoća, ženidbena čistoća i udovička čistoća. Djevičanska je ona, koju čuvamo neokaljanu onakovu, kakvu su donijeli na svijet Zenidbena je u tom, da se ženidbeni drugovi čuvaju svake sjelitelne radosti, koja je u braku nedozvoljena. Udovička čistoća provode oni, koji se čuvaju čisti i neokaljani nakon smrti svog ženidbenog drugu, i ne misle vidje u novu čistuću. Sve ove tri vrste čistoće imaju svaka posebni sjaj, kojim one, po riječima sv. Ambrozija, krasi njihvu Crkvu Božje. On veli: Njiva je bogata raznim plodovima. Ovdje gledaj zeleno grmlje u predivnom djevičanskom cvatu, tamo na šumakom u udovičstvu zapazaj obrbljnost poštovanja vrijednu, a svuda široke njive, koje bogatom šetvom brata pune štitice zemaljske kugle, i prednice Isusove slatke svadeti, koje je urodilo na trau ženidbene vjernosti.

Sv. Jeronim više cijeni čistoću udovičku od one u ženidbenom stalažu, a nad obadvice slavi i uzdiže djevičansku čistoću. Kaošto evandžosko sjeme, koje padne u dobru zemlju, donosi stestrucki, šedeseterostruki i trideseterostruki rod, tako i tri vrste čistoće: ona ženidbena donosi 30-struki rod, udovička 60-struki, a djevičanska 100-struki. Sv. Ciprijan kaže: Svakoj ovj vratil čistoće pripada posebna čast. Usred tolikih napadaja sa strane pohote tijela i bračnoj vjernosti ide velika hvata. Svaki neka dakle bdije s najvećom skrbu za čistoću u stalažu, u kojem se nalazi. Neka je čuva poput dragocijnog bisera, da se ne izgubi u »latu sjelitelosti radi vlastitog nebaža.

Važnost ove kreposti leži u tome, što ona sačinjava dio naše svetosti. Sv. Pavao kaže: Ovo je volja Božja, da se čuvate od bludnosti, da svaki vas znade čuvati svoje tijelo u svetosti i časti, jer Bog nas ne pozva na nečistoću, nego na svetost. Težite za svetošću, bez koje nitko ne će Boga gledati. Naslojite da nijedan ne bude bludnik. Glavni dakle dio svetosti sastoji se u kreposti čistoće.

Kad je čistoća toliko potrebna za svetost, nije čudo, da su mnogi Sveci radije svoje tijelo predali najvećim mukama, nego li da ovaj biser dovedu u pogibao. Sv. Benedikt valjao je svoje neđužno tijelo u truju, a sv. Franjo ga zakopao u hladni snijeg, dok se sv. Bernardo bacio u smrznuti ribnjak. Sve su to činili ovi veliki sluge Božji, da ugase žar tjelesne pohode, zapaljen po neprijatelju. Kad je sv. Bernardo nudio u jednomu svatstvu, i neka beditna osoba htjela da ga silom sticovall u grijeh, zavriče iz svega glasa: Bebnedicti razbojnicil na što ona osoba pohotje blagne. Pravo je vikati: Jer nijedno dijelo nije dragocijnije, nego li čistoća, i duši se ne može ništa veće oćeti, nego li čistoća. Nastojmo i mi, da je branimo svim strastivima od svakog napadača, bilo vidljivog bilo nevidljivog. Gospodin će u svoj borbi biti s nama, jer mu se mile čiste duše. Lje

NAŠ ŽIVOT

Is katoličkog svijeta

Demokracija Crkve

Prima Sjevernozadnjačev prijete ovim životom kao kucak na slatkihi preko vode. Nad njim vječnost, pod njegov vječnost, nad njim otklupljenje, pod njim osuđenje. I tako postaje ovaj život, u koji smo bez naše volje zavij, zlobna stvar.

Život je teško putovanje. Kao putovanje morem. Teška je i opasna vozna po moru. Često je uburkano. Tada more buči i diše se udarajući o pećine i bergove, ubacujući ih sebe školjke i alge, a predmetne što su na obali, odvlači za sobom. Teže su u životu breme, kušnje i borbe (Grgur Naš). No nije daleko pristanite, pristanite i gore. Ercelo. Brod plovi i plovi, i mila, i život je za namal Kao što se uz more gube livade, polja i njesta, tako su prošli dani, i sada se pokazuje pred nama šerita letina luka. Tamo je domaći br-jeg, tamo su naši dragi, tamo je kraj, za kojim je kroz sve dane čeznalo naše srce. O pristanite vječnoga blaženstva, klike Sv. Augustina. Blago nam što s opasnoga mora života stignu Tebi, o Bože, koji si naš najsigurnije pristanite!

Nad je život samo predvečer velikoga dana, bliđenje uoči blažene vječnosti. Na zemlji je mrak, no tamo na obzorju već sviće, sjene nestaje, magije se gube. Duša se budi. U tajnovitost dajljini već sjaju zrake, dan se bijeli, vječni dan bez mraka (Sv. Augustin).

Sa stanovita vječnosti prikazuje se ljudski život poput drame. Veliki je ljudski život kao drama. U životu je misao u dramu: "Mi kršćani teško deli mudro". Pred nama se nalazi veliki igraokaz. Tu igraju ljudi, krakvi i robovi, bogataši i prosjaci, vojevode i prosti vojinci, lijepi i ružni, pametni i glupi. Kad je igra svršena, naše sjanduo. Zezlo i grimiz, mač i lovor, bogatstvo i lipeća, sve ostane u gardobroji smrti. Svi dolaze jednaki pred natečaja i ravneli! Je prosuduje samo po vrijednosti rada svakoga ne gledajući šta je, nego kako je igrao.

Život je prizor loig velikog igraokaza. Njegov je prikazivanje između žrtvopili i groba, no svrha je onkraj groba. Zapravo je zastor i početak vječna zbilja života.

Na Sv. je Augustin slavio — tako pripovjeda u svojim "Isposvjedjenjima" — naslonjen kraj samotnoga prozora u Otčinj kraj Tibora svojom majkom Monkom. Razgovaraju o vječnom životu i navodi: "Kad je naš razgovor došlo dođe, da najveća sjeljina prijateljstva u najvećem sjaju ljepote i slave, što se može da zamisli među tjelesnim stvarima, ne samo da nije dostojna isposvećenja, nego ni ne zaslužuje da je se samo spomene, obrusno se sa sv. večom čežnjom svojih srdaca Stvoritelju samom. Predosmo stapanj po stupanju sva tjelesna bića i samo nebo, okluda sja Sunce, Mjesec, zvijezde i zemlju. I razmišljajući samu se zbilj smo se dizali sve više i više, govoreći o Tebi, Bože, u srcu i diviče se Tvojim djelima. I dodosmo do svojih duša. No digosmo se i nad njih, gore, da dosegimo područje neprolazne savršenosti... gdje je život lajna, po kojoj je sve što jest, što je bilo i što će biti.

Vjera otkriva beskrajno i vječno obzorje duša. Vodi je onamo, kamo je već pokazao naravnim Tu promatra život sa stanovita besmrtnosti i vječnosti. I život dobiva dubok smisao. Onaj smisao, koji je Sv. Augustin propinkauo svojim dubokim umom i srcem i izrazio riječima: "Za sebe si nas stvorio, o Bože, i nemirno je srce naše dok ne otpočinje u Tebi."

PREMA NAJNOVIJIM STATISTIČKIM PODACIMA kroz 1950. god. povećalo se u Katoličkoj Crkvi broj nadbiskupija od 257 na 262, a broj biskupija od 1022 na 1074.

«MOLITVA U KAMENU» zvat će se crkva, koja se zida u japanskom gradu Hirošima na uspomeno poginulih od atomске bombe, koja je pala na ovaj grad. Crkva će imati posebno «zvono miras», koje je darovala neka gospođa, koja uslijed ozljeda, dobivenih od eksplozije atomске bombe, mora cijeli svoj život izvesti u krevetu.

KATOLIČKO DRUŠTVO ZA KAZALISTU IMAJKE I DJETETA u Egiptu proslavilo je u prosincu 1950. 25. godišnjicu svoga rada. Ovo društvo je jedino svoje vrste u Egiptu, a posjeduje institut, kojim upravljaју č. s. Naše Gospe od Apostola. Vraia instituta su otvorena svakoj odgojateljici ženi bez obzira na vjera i narodnost. Uprava instituta, u kojoj suraduju mnoge egipatske žene, nastoji naći povoljne okolnosti ženama, koje se sklone u ovaj institut, a također nastoji i osakotiti njihove divlje bračne vene.

ŠKOLA SVETOG VINKA u Beyrutu, glavnom gradu Libana, proslavila je u prosincu 1950. g. 90. godišnjicu svoga rada. Škola je besplatna i u njoj se školuju siromašni dječ. Jubilej je proslavljen otvaranjem nove kapele. Svečanosti su prisustvovao sam predsjednik republike uz brojno sudjelovanje drugih odličnika. Škola broji 292 pitomca, od kojih 273 katolika i 19 inovjeraca.

U CARSKOM KAZALISTU U TOKIJU s uspjehom je prikazivan kazališni komad «Kabuki». Sadržaj komada je iz doba vremena prosveta katolika u Japanu. Tokijska štampa se vrlo pohvalno izrazio o umjetničkoj vrijednosti ovoga komada, koji duplom ispunjuje kazaliste, i ako obraduje katoličku temu.

PREDSJEDNIK DRUŠTVA JAPANSKIH KATOLIČKIH UMJETNIKA Ika Hasagawa došao je u Rim, da se usavrši u tehnici mozaika i slikanja afresco. Hasagawa je donio sobom na poklon sv. Ocu tri albuma japanskih slika, koje je on naslikao. Slike prikazuju povijest Katoličke Crkve u Japanu. Za vrijeme svoga boravka u Italiji slikar Hasagawa će usklatiti afresco u japanskom stilu crkvu posvećenu dvadeset i šestorici japanskih mučenika u talijanskom gradu Civita Vecchia.

SINGAPURESKI BISKUP mgr. OLCOMENDY izdao je pastirsko pismo, u kojem prosjeduje protiv pokreta za ograničavanje porodaz uprebom antikoncepcijskih sredstava, koji se u zadnje vrijeme propagira u Malaji svim raznim sredstvima. Mr. OLCOMENDY naročito prosjeduje protiv ovačenja antikoncepcijskih klinika u Malaji od strane Family Planning Association.

250.000 OSOBA sudjelovalo je u zaključnim svečanostima Marijanskog kongresa u indijskiom gradu Malabam. U svečanju povorci nošen je kip Bogorodice. U procesiji je sudjelovalo 15 nadbiskupa i biskupa, 800 svećenika i preko 1.000 članih sestara kao i članovi raznih katoličkih društava i mnoštvo ostaloga svijeta. Procesiju su sa zanimanjem i poštovanjem promatrali muhamedanci i budisti.

U ITALJI postoji 500 samostana kontemplativnih redova, u kojima boravi 15.000 redovnica.

SVETA GODINA (nastavak)

Mihailo Pupin, profesor elektro-tehnike na Kolumbija sveučilištu u Americi, inače potrdjelom Srbini iz Voivodine, izjavljuje: «Znanost me je učinila boljim kršćaninom, i ja vjerujem, da će znanost učiniti boljim kršćaninom svakog onog, koji pokušaj razumjeti njene proste i divne zakone, jer su to sami Božji zakoni!»

Na kraju ćemo navesti glasovitog tvorca kvantne teorije niemčkog znanstvenika Maxa Plancka, koji je umro 1948. On je u jednoj svojoj knjizi napisao: «Vjera i prirodne znanosti slažu se međusobno kod onih, koji temeljitom kritičkom proučavaju stvar. Tame je najneposredniji dokaz povijesna činjenica, da su baš najveći prirodnoznanci svih vremena bili prozlet dubokim vjerskim osvjedočenjem... Vjera i prirodne znanosti imaju isti, zajednički sadržak, da se bore sa skepticizmom i dogmatizmom, bezvjerjem i s pravovjerenjem pod

U JUŽNOJ AMERICI se od 1948. povećao broj mladića, koji se pripravljaju za sveučilišno zvanje na 35%. God. 1949. bilo ih je 4.393, dok ih sada ima 6.922. Prema statističkim podacima države latinske Amerike broje 150,000,000 katolika, dok broj katoličkih svećenika iznosi samo 29.000. Na jedno sveučilišna dolazi u republici Kostarika 5.500 vjernika, u Ekvadoru i Kolumbiji 8.000, u Urugvaju 9.000, u Čile 10.000, u Meksiku 18.900, u Argentini 12.000, u Peru 12.500, u Braziliji 14.000 i u Gvatemali 31.200 vjernika. Kako se iz ovih brojki vidi, broj svećenika u ovim zemljama je premalen, pak još uvijek moraju dozirati svećenici iz inozemstva za pastoziraciju pučanstva ovih država.

U KOLUMBIJSKOM GRADU MEDELLIN umro je glasoviti o. Giraldio, koji je svoj život posvetio osnivanju škola za siromašnu djecu. Njegova djelatnost se je poglavito odvijala na selima. Osnovao je 125 škola, koje posjete preko 60.000 daka. Za svoj prosvjetno-odgojni rad bio je od vlade republike Kolumbije odlikovan najvećim odlikovanjem.

KROZ SJAJAN I BURNO sada putuje kip Majke Dođe u Fatimskom. U Sijamu su u počast Majci Božjoj tom prilikom održane velike svečanosti u gradovima Bangkok i Chantaburi. U Burmi su naročite svečanosti održane u Rangunu, kamo je kip Majke Dođe stigao zrakoplovom. Na aerodromu su kip dočekali uz veliko mnoštvo svijeta mr. Newman, apostolski vikar Akcyaba, kurmski ministar prosvjete i mnoge druge činjeničke. U Rangunu se tom zgodom po prvi put došlo katoličkih procesija u kreštu grada. Na dan 18. prosinca bilo je službeno u Rangunu 15 sv. Misa na otvorenom u počast 15 otajstava sv. Krunice. Na kraju svečanosti rangunski biskup je u ime svih biskupa Burme posvetio Burmu Prečistom Srcu Marijnu.

U GRADU KUMASI, Afrička Zelina Obala, održat će se u veljači prvi narodni euharistijski kongres. Za svoga legats na ovome kongresu sv. Otac je imenovao mgr. Davida Mathew, apostolskog delegata britanske zapadne i istočne Afrike.

JEDNO OD ZADNJIH HODOČASICA za Sv. Godinu bilo je hodočašće Rimljana. Hodočašće je sudjelovalo veliko mnoštvo Rimljana tako, da svi nisu mogli stati u baziliku sv. Petra. Hodočašću je sudjelovalo i cijeli diplomatski kor akreditiran kod sv. Stolice te svi rimski župnici. Sv. Otac je oslušio hodočašćanima u bazilici sv. Petra tihu sv. Misu, za vrijeme koje su poslije Ewangelija hodočašćanic otpjevali korinti «Credo». Na svršetku sv. Mise sv. Otac je prisutnima održao govor i podijelio apostolski blagoslov.

IZ NJEMACEKE se u raznim hodočašćima tokom Sv. Godine sudjelovalo 18.000 muškarci i ženske katoličke mladeži u starosti od 18 do 25 godina.

AMERIČKI KATOLICI su prilikom božičnih blagdana poslali na dar bavarskim katolicima 2.900 tona razne robe.

zjedniškom lozinkom: «Naprijed k Bogu».

Sve navedene izvaje najuglednijih predstavnika moderne nauke samih prirodnoznanca, među kojima ima i nekatolika, potvrđuju ono, šta nam pokazuju brojni kongresi katoličkih učenjaka i intelektualca, koji su održali tokom Svete Godine. Potvrđuju nam, da između vjere i znanosti nema i ne može biti proturječja.

Sveta Godina dakle pokazala je još jednom činjenicu, da Katolička Crkva nastavlja svoj povijesni put neposteljice objavljene istine i promicateljice duhovne i materijalne kulture. Ulogu Katoličke Crkve i kulturno povijesti čovječanstva najbolje je i najkratkije izrazio benediktinac Reginald, kada je jednom izjavio: «Europa mora biti ahuvalna Katoličkoj Crkvi, što znači ištati i pisati».

(U 75-godišnjici postanka jenne Senoioine pjesme)

Ničko ne može porječ, da je Katolička Crkva i u vrijeme, kad je frudalisan bio u svome cvraku, bila potpuno demokratska organizacija. Dokaz je tamo činjenica, da su u njoj postojali najveće časti — biskupsku, kardinalsku, papinsku — pripadnici svih stajanja, pa i seljačkog. Nije se gledalo na podršku, već na sposobnosti.

Nedavno se navršilo 75 godina od postanka lijepo, ali malo izlozice Senoioine povjesticе «Biskup Borkovičev». U njoj velike hrvatski pjesnik pripovijeda, kako je hrvatski ban Nikola Brčić (banovao od 1870. do 1893.) nastao u Zagrebu sabor, da se vjerno, kako bi se Hrvatska spasila iz očajna stanja, u ime se tada nalazio. Sabor je tražio — veli pjesnik — u bana, neka sam predložim, što bi u tim predlaženje trebalo učiniti. Ban je došao uzor riječi i rekao, da sve zlo po Hrvatsku izvire odak, što se spačdaju (tako je Erčedi nazvao seljake) džu i hoće da budu ravna s gospodinom, pjesnicima. Zato usri po «bijenom imetu» bčom, lancera, puškama — bit će dobori Ali kao muzika — kaže Senoa — dže se na te riječi biskup Martin Borkovičev, rodio iz Domagovića kod Jasenovrskog, a biskupovao je od g. 1867. do 1887. Imeću njega i bana razvao se otkrijaci alijednog razgovor.

Borkovičev: Ne, banel I seljak je sin Boga, ima kao i mi dušu. Što tebe peče počeo ljepo, zato nikako čudo, ako traži pravdu. Ne kolac i bč, već pravdu nam treba! Treba da mu bude otaci!

Brčić: Ti si, biskup, razumlivo jezik, ali ne govoriš mudro. Kako ja da budem otac seljaka, kad sam kao pjesnik odrađao u djedovinom pjesničkom čvorcu, dok si i pasao svojno svoga oca, kmetič!

Borkovičev: Varat se, banel! Moj je otac bio tako siromašan seljak, da nije imao ničega u obrlja. Ja nisam poseo svojine, nego samo jedno malo svojine, ali sam ipak postao — biskup.

Na te riječi razotro je sabor burnim pjeskom i odobrevanjem biskupa, pa ga je i sam Brčić morao zamoči za oproštenje.

Poznat je, da Senoa nije izmislilo sadržaje sa djela, u kojima nastupaju povjesticе knoštvi, već ih je napisao u doživljenju. Zato nam je i ova povjesticа, koju je veliki pjesnik objavio pred 75 godina, dočak demokratizma Crkve Katoličke kroz vjlovoe.

Kroz sedmicu

Ti si jedina nada! U krizu je spasi S njega se šire oni otajstveni znakovi, koji nas otklupljuju i u danima sumnje daju nam snagu, da se podignemo na krinjav vješt. Tu kriha, koja podižu naše srce u visine, modre visine.

Na tvom životnom putu ti često udrbješ. Pitam te, zašto? Više mi puti i ne znaš odgovoriti. Nijem si, Zašto si nijem?

Slatko mi je, kad ispunjam Tvoju volju i kad se učim strpljenju. Kao što južni vjetar mlađ tjeleski tako i uzdužni vjetar mlađi moje duša. I to biva kad-kada! Što ne bih u svojim moltvama priznao Tebi, koji sve vidiš!

Tren je kušnja. Bol više za sebe. Vidi samo sebe i ništa drugo! To traje, koja puta duže i ja zadrljan, kad se sjettim, da se to kosl s oim, što isposvjedam. Ti me, Učitelju, pouči i nadahni!

Stare srce pokupi u jedan pehar. Neka svaka od njih jednom sablja u vjenski artava, koji čđ njemu prikazati, o ti, moje nemirno srce! Ne zaboravi, da On prati svaki tvoj korak!

Danas je Tvoj dan, Majko moja, koja si nebeka Majko! Ti me, kao Majka nadahni onom mudročju, koje je potrebna na stazama mog života. Idem tom stazom i ne mogu legu tebi i kćeri, koja mora biti tebe pogledat na menje, a mora biti tebe pogledat na mene! Na pišice, koje tebe nad onim Travlim svjetlom, pa me uš mudrosti prave činje!